Danut Ivanescu - Si Pinochio era viu

Da, recunosc, ma numar printre cei numiti de voi, cu un zimbet in coltul gurii, escapisti. Ce mai tura-vura, o spun franc, cu mina pe inima. Asa e, ma. O stiu, nu trebuie sa mi-o explice vreun timpit cu diploma agatata pe peretele din fata usii cabinetului. Si? Aveti ceva de comentat? Ce-i cu mutrele astea? Ma priviti de sus, care va sa zica. Aaaa, domnii se cred superiori! Realisti! Descurcareti! Smecheri! Cu picioarele-n "aici" si cu scula-n "acum", pina la prasele! Voi aveti, eu nu. Voi stiti, eu nu. Minti de beton, suflete de carton, limbi de lemn, vieti de cacat. Pe dracu'! Pe dracu', scumpilor, ca sa nu spun altfel! V-as rani urechusele sensibile. Alea explorate vinerea de limbile dansatoarelor de la 69. Ce sa-i faci, n-am crescut chiar in Mayfair, puisorilor.
Cum? Ah, viata-i frumoasa, nu? Si oamenii buni, asa-i? Iar raul o ia vesnic pe coaja. Da, sigur ca da! Am vazut-o intr-o multime de filme. Si Pinochio era viu! Ma rog, astazi nu vreau sa ma cert cu nimeni. Cu atit mai putin cu voi. Nu vreau sa va supar, ma. Nu-s timpit totusi! Totusi nu-s timpit! Totusi nu-s timpit! Eu vind, voi cumparati! De ce v-as supara?
Pa! Deocamdata va pup, drajilor! Pe obraz si pe frunte, dac-aveti asa ceva. Ma-ntorc in jegul meu de apartament. Intre cei patru pereti acoperiti cu gindurile mele de-o clipa. Cocotati deasupra norilor, ca sa zic asa, dar ramasi sub talpa Lui. In mocirla deasupra norilor, as adauga. Ce dragut! Cuvintele frumoase, bine alese, invelite intr-o pojghita patetica, prind intotdeauna. Ba chiar unii scot bani din chestia asta.
Hai, hai, lasa vrajile, Mario! Alege si gata! Nu mai bate cimpii. Ei da, inchipuiti-va ca mi se ofera, culmea, posibilitatea de-a discerne! Halucinogene, filme psiho-adezive, dreams maker, alcool sau chiar Grigorie cu amintirile lui empatice. Nu! Dreams maker! Asta va fi calea de azi.
Iacata, ca sa-l citez pe un prieten. Salt "utilajul" de sub masa si mi-l fixez pe teasta. Gingas! Pios! Imi place caldura lui nevie. Mai mult decit a unei… Mai mult decit a uneia. He-he! V-am prins! Iar v-ati strimbat! Nu negati! Asta e! Comportati-va atunci normal! De ce sa va formalizati, domnilor? Aveti curajul opiniei!
Simt usoare piscaturi in timple si peretii aluneca spre orizonturi. Se pierd acolo, in spatele lor. Superba-i cimpia. Galben unduitor patat cu rosu. De colo pina colo. Masa spinteca lanul cu pieptul. Maiestuoasa ca o brigantina. Santa Maria de los naufragios. Griul are inaltimea adecvata. Exact pina la sfircuri. Asa am vrut eu. E cald si miroase a… Nu stiu a ce miroase. Placut oricum. Masenka se cufunda, deodata, in valurile aurii. A cazut, a plonjat, nu conteaza. Cinci-sase pasi si-am ajuns-o din urma. Zace ca rastignita. Pierduta in incilceala vegetala. Se intoarse incet cu fata in sus. Ii vad ochii mari, negri. Ma inec in bezna lor. O acopar cu trupul. Nu, nu vreau nimic, doar sa-i simt pielea, atit! Fierbinte si vie. Rasuflarea ei precipitata ma gidila in ureche. Senzatii, senzatii! Fir-as al dracu', cit de usor e sa fii fericit! Multumit, adica. Impacat. Cu tine. Si cu ceilalti. Oarecum. In momente de-astea ii suporti sau ii uiti. Vintul, anemic si-asa, se opreste de tot. De parca ar intui. Lacustele amutesc si ele o clipa. Razele soarelui intepenesc. Se poate, se poate, garantez! Si daca garantez eu, e adevarat! O stiu!
Bip-bip, bip-bip! Peretii navalesc spre mine. Aproape ca ma strivesc. Afisul cu baietii de la "Metastaza" imi acopera brusc privirea. Tu-ti mortii tai de viata! Pastele ma-tii de limitator temporal! Mi-am propus, de-atitea ori, sa-l by-passez, dar tot n-am facut-o!

Mark sustine ca ar fi imposibil. Bati cimpii, batrine, bati cimpii! O modalitate trebuie sa existe! Pune-ti mintea pe bigudiuri si afl-o, daca-mi esti prieten! Periculoasa, neortodoxa, nu conteaza. "OK, OK, Mario! Ai dreptat! Este posibil! Si Pinochio era viu!", mi-a raspuns timpitul.
Ma tirsii pina-n bucatarie. Pahare slinoase, farfurii gretoase, pete, balti, resturi uscate sau mucegaite. Are o oarecare estetica harababura. O observ, in ciuda faptului ca nu ma scald chiar in apele mele. Normal! Ce-ati zice sa va treaca o locomotiva prin pat tocmai cind ati ajuns la sfirsitul preludiului cu o "papadie" talentata. "Makin' love to you, it's all I want to do!" Eh, cam asta simteam eu.
Smucesc usa frigiderului. Bere, bere si vin. Insfac o cutie de Pilsen. O dragalasa cutie de Pilsen. O desfac. O sorb chiar. Perfect. Curata gitlejul si netezeste nervii. Inca una. Nauceste gindurile. Si-nca una?
Inot inapoi spre living. Un soi de craul, usor bilbiit. Ma prabusesc in fotoliu. Fixez din nou inductorii. Play! "Fuck you, man! What do you want?" Degetele alearga. Masa TXT. "Time?" Max. "Intensity?" Max. "Feelings regulator?" Manual. "Alarm physics parameters?" Anulez siguranta. O smulg pur si simplu. Potrivesc apoi un cui in locas.
Da, e tot acolo, intre spice! Asa cum am lasat-o. Ma astepta. Ce catedrale, dom'le, ce palate? Arhitectura Masenkai s-o vedeti si nu va mai trebuie nimic! Pe cuvint! In plus invatati si geometrie. Linia dreapta, unghiul? Anorganicul adoptat prosteste. Curba-i totul, v-o spune Mario! Adevarul e ca nici eu nu mi-as fi putut imagina inainte ce poate iesi numai incovoind si rotind o dreapta. Am insa… Ce… Sinii si fesele tisnind in bolte strinse, pline, coapsele arcuindu-se fin, linia dulce a umerilor… Nu! E de nedescris! O femeie si-un barbat nu puteau darui lumii asa ceva.
Singele imi zvicneste in timple. Nu fi dobitoc! Nu strica totul tocmai acum, animalule! Ii intind mina, inabusindu-mi instinctul. Dorintele. O ajut sa se ridice. Zimbeste. Dumnezeule, cum zimbeste! V-as toca pe toti cu satirul daca mi-ar cere-o! Doar pentru zimbetul asta. Mergem la ea. Un apartament alb, imens, plin de unduiri. Cum altfel ar fi putut fi? Ascultam muzica si bem coniac. Vechi amindoua. Police si Courvoisier. Perfecta combinatie. Jocul flacarilor din camin ii imprumuta Masenkai un aer de vis. Ma apropii. Indraznesc. O sarut usor pe buze. Simt cum mor. Da, asta trebuie sa fie moartea.
Bip-bip, bip-bip! Podeaua slinoasa, intesata de urme. Ale mele, ale cui altcuiva? Traiectoriile ultimelor saptamini. Fereastra sparta si dincolo de ea valatuci galbui. Sapte jumate. Golesc sticla de vin. Ma umplu pina-n git. Deci, asta mi-e volumul interior: un litru. Dar deasupra marului lui Adam? Acolo cit incape?
Azi e luni. Tomorrow, the day after tomorrow, joi si gata saptamina. Dar pina atunci… Dimineti rincede, imbicsite, munca aia imputita care nu-mi spune nimic, colegii plicticosi, suturile lui Goldstein…
Muri-ti-ar sefule, tocmai cind ai nevoie de ea!
Trag niste toale pe mine, aproape la intimplare. Cele mai putin jegoase. Beau o cafea ramasa de… Ramasa. Nu incui. La ce bun? Urc in lift cu inca doi vecini. De vreme ce coboara de la acelasi etaj cu mine inseamna ca-mi sint vecini, nu? Un bosorog gras, cu puncte negre pe nas si ghiul de aur. O muiere uscata, zugravita, care ma priveste scurt de sus. He-he! "Saru'mina, doamna! Ce mai faceti?" "Bon jour! Il duc pe Samson la plimbare". Probabil ca de potaia atirnata la capatul lesei e vorba. Un soi de sobolan zbirlit si balos. "Mai bine l-ati impusca, doamna! I-ati face un bine!" Ii ignor privirea care se vrea taioasa. Cobor din lift si ma arunc in colcaiala strazii. Pe ultima treapta zace un

cersetor fara picioare. Veteran din Balcani probabil. Citiva pusti aproape la fel de jegosi ca el il improasca cu gunoaie. Nu se sinchiseste.
- Salut! spun.
- Salut! raspunde.
- De ce nu-i alungi?
- Daca-i bucura, lasa-i s-o faca!
- Ma rog… Treaba ta… Sa stii ca azi n-am nimic sa-ti dau.
Se intoarce si ma priveste in ochi.
- E-n regula, mai draga! Poti sa te cari! Sa ai o zi buna!
O zi buna? Da, o zi perfecta! Si Pinochio era viu! Tusesc de-mi sar ochii. Nu-mi prieste ceata. In asteptarea metroului infulec doua sandvisuri cu gust de purgativ. Ma calc apoi in picioare cu inca o suta de prapaditi care incearca sa urce in vagoane. Intirzii, in ciuda efortului. Secretara imi sopteste ca am fost concediat. Prin usa intredeschisa zaresc chelia lucind de transpiratie a sefului. Ma aude chicotind si ridica brusc capul. Mirii dulce:
- Mare scofala, ba, impotentule! Cu prima ocazie iti umplu gura!
Apuc sa-l vad cum se invineteste inainte de-a o sterge.
Si-acum? As bea ceva. Beau ceva. Ma trezesc spre seara, trintit in iarba. Parcul e pustiu. Apare leganindu-se o Sora a Caintei, care ar avea ceva greutate de pierdut. Se zbate putin, pina-mi prinde intentiile, dar dupa aia… Mai sopteste doar "Fara perversiuni!". Se subestimeaza maicuta! Ma face praf! Fara libidoton sau amplif erogen. Nici macar nu transpira, cuvioasa. Desi la un moment dat mai-mai sa ma inhibe. Balmajea printre gemete ceva despre empatie. Sa ma buseasca risul, nu alta. Pesemne astepta cine stie ce entuziasme si duiosii de la mine. Acceptam sa traiesc, suportam viata, ii ofeream chiar ceva placere, nu era de ajuns? Am reusit sa depasesc momentul. E drept ca se implineste o saptamina de cind n-am mai calcat in lacasurile de erotomecanica din Tantra Square. He-he! Le stiti pe Triebe si Furchte? Sandvisul viu. Imaginati-va framintat intre corpurile a doua siameze avind o singura pereche de gambe. Te urci pe pereti! V-o spune orice barbat din Troaca.
N-a protestat maicuta nici cind i-am scapat un dos de palma peste gura. S-a ridicat, si-a sters singele cu mineca si-atit. Desi ma putea casapi, fara doar si poate. Am recunoscut in gesturile ei invataturile scolii Shakti. Cam tirziu, ce-i drept. Din fericire stia ca urmele de violenta sint certificatul ei de victima in ochii suratelor. Si-apoi i-o fi placut. De ce nu! Dracu' stie ce au astea in cap!
Ajung, in sfirsit, acasa. Cersetorul lipseste. Au ramas gunoaiele. Portareasa striga dupa mine. Ma opresc fara sa ma intorc.
- V-a cautat doamna dupa-amiaza! Spunea ca…
- Da-o-n ma-sa! ii arunc peste umar.
Stiu ca in spatele meu madam Rivolette tremura de indignare. Trei sute de livre de hoit puritan si sentimental.. O ignor, bineinteles. Urc in lift. Cobor din lift. Deschid usa apartamentului. Inchid usa apartamentului. Citesc biletul de pe masa. Sec precum o chitanta. De mult nu mai avem nimic in comun. S-a strecurat ceva intre noi. Dracu' stie ce, nici nu incerc sa aflu. Asta-i treaba psihologilor, a sociologilor sau mai stiu eu a cui din gasca asta curioasa. A mea in nici un caz. M-am saturat sa ma tot burdusesc cu chestii care nu-mi vor folosi niciodata, nici macar in situatii asemanatoare. Experienta e pentru cretinii care vor sa se adaptaze. Eh, gata cu truismele!

Play! Valurile marii imi mingiie picioarele. Deschid ochii, dar soarele arde privirea. Cobor din nou pleoapele. Ma intind. Sa lenevesti, Doamne! Sa fii si-atit! Ce-ti poti dori mai mult? O bere! Pipai cu stinga nisipul fierbinte. Gasesc o cutie. Receeeee! Asa am vrut-o! Simt niste buze pe lobul urechii. O prind de sub brate si o trag peste mine. E uda. De-abia a iesit din apa. Ma strabate un fior. "Atentie! Berea!" aud. Duca-se!
Bip-bip, bip-bip! Nu, in felul asta nu mai pot continua! Imi smulg diem-ul de pe cap si-l izbesc de perete. Redevine ceea ce e de fapt. Un pumn de mataraie. Un pumn mai mare. Ma tirasc pina-n baie. In oglinda se lafaie un spectru. Si prost imbracat pe deasupra. Il scuip. Banutul aterizeaza intre ochi. Nu se sinchiseste, boul. In frigider mai e bere. Indes in mine cam o galeata. Cit cuprinde. Eh, vezi, asa vin ideile! Bani n-am, slujba de asemenea… Zile-ar mai fi, dar ce… dracu' sa fac cu ele fara diem?! Solutia?
Insfac revolverul de sub saltea. Mostenire de la bunicul. Barbat adevarat bunicul, nu ca tata. Il strecor in buzunarul trenciului. Ies. Scot in treacat limba la madam Rivoletto. Oh! Vai! Eh!
Merg fara tinta, holbindu-ma la vitrine. Spre seara gasesc. Hampton Electronics. Ia uite ce scula… De zece ori mai mica decit hirbul meu. Decit fostul meu hirb. Luceste stins. Promitator. Ma cheama. Intru. O femeiusca, genul inocent, imi iese la intimplare cu zimbetul pe buze. Ma poate ajuta cu ceva? Da, cu multe m-ar putea ajuta! Nici nu-si imagineaza cu cite! Pastrez totusi pentru mine remarcele colaterale. Cer doar prospectul diem-ului. Dumnezeule, cite stie magaria asta lucitoare sa faca! Exact ce visam de-atita vreme. Tot raul spre bine, deci. Magazinul se goleste intre timp. Ultimii cumparatori curg ordonat si civilizat spre iesire. Ora inchiderii. Scot revolverul si i-l proptesc intre tite. "Nu vreau decit diem-ul, iubito! Atit!" Cred ca-i uda fleasca, saraca! Si nu de drag. Mai are multe de-nvatat de la viata. Nu s-a balacit destul in haznaua din jur. Inhat cutia si-o pocnesc fara chef. Cade gramada in spatele tejghelei. I s-au dezvelit coapsele. Mi le inchipui fierbinti. N-am insa timp de fleacuri. Ies, calm, zimbind, si agat un taxi. Macar pentru atit am malai. Ii dau soferului o adresa aiurea. Acasa ma-ntorc bineinteles cu metroul.
Scula-i dementiala. O adevarata bijuterie. S-au intrecut pe ei insisi baietii de la Panasonic. Care va sa zica nu-s chiar inutili astia cu capul cit un sifonier. Imi atrage atentia o placuta argintie. "Don't use more than six hours! We can't guarantee…!" Bla-bla-bla! Timpenii! Cine vrea garantii?
Si-acum proba. Imi fixez discurile alea micute, cit o unghie, pe timple. Nici nu le simt. Arunc o privire intr-un ciob de oglinda, ca sa ma conving ca-s acolo. Sint. Trebuie numai sa apas play-ul si v-am pupat. Fara reglaje, fara nimic. Prospectul zice ca aparatul te citeste pe toate fetele si se adapteaza. Adica fiecare da ce poate si primeste cit are nevoie. Parca am mai auzit asta undeva… Si Pinochio era viu!
Play! Un revelion in doi. Masenka, desi simplu imbracata, arata superb. Fusta neagra, dreapta, bluza rosie, din voal de matase. Mincam tot ceea ce-a pregatit ea, bem tot ceea ce-am cumparat eu. Dansam singuri, ca niciodata (nu-mi place sa ma bitii). Ne zgiim la programul stupid de la televizor. Ridem. Eu mult, ea putin. Dragut, ce mai! Ma simt nemaipomenit. Spre dimineata ma ia valul si tabar pe ea. Poate ca n-ar fi trebuit. E drept ca pudic n-am fost niciodata. Timid da, dar nu pudic. Ea intinde o mina si stinge lumina. Eu o aprind din nou. Ce va spuneam! Apoi… Se poate descrie asa ceva? Extaz. Ore intregi de extaz. Pina simt cum se aprinde ceva in mine. Teasta-mi pulseaza dureros. Imaginile fug. Intuneric. Intuneric viscos. Ma prabusesc. Nu! Nuuuu…

Afisul cu "Metastaza". Am reusit deci sa decuplez. Dracu’ stie cum! Are corpul meu un instinct de conservare ceva de speriat. Sint obosit mort. Alunec instantaneu in somn. O soiala mai degraba. Agitata, pustiitoare. Ma trezesc si mai sleit. Nenorocitul asta de aparat a dezvirginat ceva acolo, inauntrul meu.
Ies si ma plimb putin. In locul cersetorului sta o tirfa clasica. Ridurile de pe git si miinile cu vene proeminente, ca niste rime, ii tradeaza virsta. N-are de lucru. De cind cu lacasurile de erotomecanica specia-i pe cale de disparitie. Supravietuieste doar de pe urma citorva romantici care nu reusesc sa tina pasul. De cureaua argintie ii atirna libidotonul. Nici macar nu ridica privirea cind trec pe linga ea. E mai degraba apatica decit obosita. Ma asez pe trepte.
- Zece parai simplu, cin’s’pe cu tot tacimul! Fara sadisme! Am cartela-n regula! Daca n-ai chef de tras mai bine cara-te!
Asta si fac, nu inainte de a-i indesa in palma o hirtie mototolita de zece. Ma pierd in ceata galbuie. Uneori e placut sa mergi brambura fara sa vezi ce-i in jur. Cumpar un ziar de la Mohamed si ma intorc. Infulec niste biosin. Cu mina, direct din cutie. Are iz de carne. Imi sterg degetele naclaite de gelatina pe pantaloni.
Fotoliul si play! Ne strecuram intr-o camera a hotelului Liliput. Incapem lejer amindoi. Trei pe doi jumate pe unu jumate e suficient. Cu dezbracatu-i mai complicat. Pentru ca ne incapatinam s-o facem deodata. Dupa un sfert de ora de ghionturi, miini incilcite, toale amestecate, ne umfla risul. Ea conecteaza aparatul holo. Eu despaturesc ziarul. "CRIMA DE LA «HAMPTON ELECTRONICS». Ieri seara domnul Hojimoto, intrind in magazinul binecunoscutei firme cu intentia de-a cumpara un robot de bucatarie, a gasit-o pe vinzatoare, Linda Nansen, de 24 de ani, necasatorita, intr-o balta de singe. Se pare ca, molestata fiind de o persoana neidentificata inca, s-a lovit in cadere cu capul de unul dintre rafturi, ceea ce i-a cauzat decesul pe loc. Politia a reusit, cu ajutorul unui sofer de taxi, al carui nume il pastram secret din motive lesne de inteles, sa realizeze portretul robot al asasinului. Deocamdata…"
Stai, stai, puisor! Ceva nu-i in regula aici. Sint sau nu sint sub influenta diem-ului? Nu sint, pentru ca ziarul l-am cumparat de-adevaratelea. De la Mohamad cu care culegeam in copilarie sticle de prin ghene, ca sa facem bani pentru reviste porcoase. Sint, pentru ca Masenka zace linga mine. Ii simt coapsa dreapta peste genunchi. Cea stinga se lafaie la vreun metru mai incolo. Asta-i un amanunt, nu conteaza. Nu sint, pentru ca ma intreb daca sint sau nu sint. Ce bolnava de scula mai e si asta? M-a zapacit de m-a luat dracu’! Am luat-o razna! Clar!
Inchid ochii si decuplez. Doar sint stapin pe mine, nu? Intind apoi mina stinga. Pipai. Masenka-i acolo. Ceea ce-am gasit ii apartine. Sa ma bata Dumnezeu daca nu-i apartine! Doar eu i-am "inventat" fiecare fir de par! O-ooo! Atunci zaresc doua ipoteze. Ori timpenia asta de aparat a modificat realitatea dupa cum a vrut cerebelul meu, ca sa nu spun cum au vrut muschii mei (doar ma consider ‘telectual, nu?), ori am intrat atit de bine in oniric, incit nici fecioara Maria nu ma mai scoate de-acolo. Nu, tot nu-i bine! Crima si visul nu se potrivesc de nici o culoare. Pina la urma si Masenka asta cu picioarele desfacute ma ingrijoreaza.
Calm! Musca-te de nas si ordoneaza-ti gindurile. Incerc sa ma trezesc. Ma concentrez pina cind simt un lichid caldut scurgindu-mi-se pe buza superioara. Ma sterg cu dosul palmei. Deschid ochii. Singe. Scot o batista din buzunar si ma tamponez pina inceteaza hemoragia. N-am suferit de cind ma stiu de epistaxis. Batista? Nici batista n-am purtat tot

de cind ma stiu. Privesc in jos, in fata, in parti. Sint imbracat intr-un costum lux, de mina dreapta imi atirna o geanta de cel putin cinci sute, adica piele-piele, iar in fata, la vreo juma' de metru, ma sfideaza o usa… asta nu-i usa, e opera de arta. Ma trezesc sunind. Iese… Masenka? Seamana oricum foarte bine cu ea. E adevarat ca sinii ii sint cam lasati, sub ochii spalaciti atirna cearcane vinetii, parul e in dezordine…
- Ce pastele ma-tii suni? Iar ti-ai pierdut cheia? Intilnirile astea "de afaceri" or sa te duca la delirium tremens.
Intru fara un cuvint. Maninc. Beau un Courvoisier. Courvoisier? Ei da, Courvoisier! Masenka asta straina incepe sa se frece de mine. Tot mai insistent. Ca o mita-n calduri. Mi-e scirba. O resping violent si ma retrag in birou. Poate ca am si lovit-o. Printre hirtii se lafaie un diem grosolan. Sa-mi sara ochii de mai inteleg ceva. Visez. Evident visez. Un vis bolnav. Sa ies din el. Cit mai am timp. Imi pun casca hidoasa pe cap. Play! Ramin in birou. Nu stiu de ce. Habar n-am ce se intimpla. Intra doi smecheri in trenciuri negre. Fara sa ciocane. Unul seamana cu Goldstein. Fizionomie de timpit care nu stie de gluma. Celalalt a evadat, fara indoiala, din benzile desenate cu Superman. Mai bine raminea acolo. Printre umerii lor se iteste mutra imbicsita de farduri a doamnei Rivoletto. Bineinteles ca nu putea rata asa un show. Tot o sa-i fac de petrecanie intr-o buna zi. Incet, cu arta. Smecherii imi imping sub nas legitimatiile. Gest sec, dezinvolt, indelung exersat in fata oglinzii. Si eu ce dracu' sa fac, Doamne. Sint adevarati? Da, si Pinochio era viu! Nu, si Pinochio…

Povestirea "Si Pinochio era viu" a fost publicata in Jurnalul SF, nr. 25, 1993.